

Lidi helejte, vona je teď naprosto výýýýbornááááá ☐ , výýborná a výborná. Fakt, jak to bylo dřív utrpení, tak teď je to tak prima. Hovoříme zatím tedy jen čistě o pohybu v okolí našeho domu a v první části sídláku, neb obzory si ona rozšiřuje poznenáhlu, ale je to teď prostě taková pohoda. A asi i právě proto je vlastně furt беру každýho zvlášť, i když by to třeba momentálně nebylo až tak nutný. Páč si to chci prostě užít já. Tu možnost jít se psem a nečout zradu za každým rohem.

Hrozně si chci užít takový ty momenty, jako že stojíme na louce s panem doktorem a Tali lítá s Ený Dochtorovou a pak se vystřelí na hranu louky, že by jako dolů k rybníčkům.... A mně stačí zavolat jen: "Hele Tali nechceš jít tam dolů a zráchat si ten pupek, že ne?" (páč ráno nejni čas pucovat jí podvozek, odpolko by mi to bylo fučík) . A vona se vám otočí, zamyslí se, a pak letí ke mně a směěějee seee na celý kolo!! Psí bože to je taková krása. To je vám pak jedno, že vás ty dvě důry, který rejděj kolem vás málem hoděj do toho houna, co sbíráte, aby do toho navíc obě šláply ☐ .

A chci si užít naplno to, že jí řeknu : "Hele Tali, počkej tady na mě, já to jdu vyhodit, jo?" No a ona prostě tak jako počká. Normálka. Jako by to byla nejběžnější věc. Nemusím být za zupáka, můžu se usmívat a povídat si s ní. Protože třeba právě našla na chodníku pytlík s rozplesklou sváčou nějakou a jala se ho zkoumat a mně stačilo říct: "Hele to nemyslíš vážně, že ne? Fuj je to." aby toho nechala a nesnažila se i přes ten košík to všechno do sebe vcucnout. A já bych se s ní musela dohadovat, přetahovat. Místo toho jí můžu jen říkat, že je hrozný prasátko, prasátko křížený s homadou fleků a že todle teda princezny fakt nedělaj, že to dělaj jenom ty prasátka.... a ona jde vedle mě, máchá vocasem, že joo, že je hrozný prasátko a náš rozhovor tak pobaví paní sousedku, která Tali moc dobře zná, ale co nezná, je právě tohle, co s Tali provozujeme v současnosti.

A stejně tak si můžu užít další setkání se sousedkou s dvěma feňulema frbulíků. Kdy třeba když si holky všechny hrajou a rozeběhnou se o kousek dál, kde pak už je silnice a já zavolám, že "Tali nee-e, tadýýý" , tak flekatá přihopíká zpátky a přivede tím pádem i ten zbytek. To jí pak i prominete, že se jde zase podívat na tu kost, co si tam pod tím balkonem vedle tuhle našla . Fajn je, že se aspoň nemusíme někde dohadovat a když tam pro ni dojdu a sdělím jí, co si myslím o ní a všech jejích předcích do desátýho kolene, tak spolu taky odtama odejdeme ☐ .

Tahle kost musí být nějaká speciální, protože tu kterou si našla deset minut předtím v křoví, opustila na pouhé oznámení, že to je fuj a ať to tam nechá. Tahle bude asi opatřena nějakou exkluzivitou, páč se tam na ní chodí koukat furt ☹ . A u tohodle setkání jsem si navíc užila i toho, že jsme paničkou od frbulích holek mohly probrat ten malý sasrak, že Tali je tady navolno. To je vám taková parádička. Já bych si tak přála pod stromeček to, aby to tak bylo nafurt! ☹ Tooo by byl dárek, panečku.

To Rumíček pak večer třeba už jeden dárek dostal. Uuuuž hrozitánsky dlouho chodí marně ťukat na dveře Danuščina bytu. Ta je hodně často v práci a tak on se ne a ne doťukat. Až včera! Když jsem přišla domů, tak jsme si šli nejdřív všichni tři hezky hrát, prát se a tahat o plyšáky a provaz a honit se po bytě, abych pak měla prostor nejen na to sednout si na germánštinu, ale taky posléze se věnovat řádnému předvánočnímu úklidování. Už jsem se pustila do kůchně a tak v rámci pořádání pořádku ve skříňkách jsem dělala pořádek i v bylinkách. A.... protože ten carskej gen, co jsem podědila, ve mě občas spustí to, že musím mít vsevo mnoho ☹ , tak jsem prostě nasušila těch bylin jako že opravdu mnoho. A to nedává smysl, že jo. Takže jsem šla za Danuškou, že ešivá taky nechce trochu meduňky a nebo svízele a tak.

Brtník byl tou dobou s ohařiskama venku a zrovinka se vraceli. Ach booooože, to jste měli vidět tu Rumíčkovu radost, že se konečně dočkal!! Nedbaje vůbec žádných pokynů mu sdělovaných se vrátil k Danušce, zlíbal jí od hlavy k patě a zmizel v bytě svinutej do šťastnýho preclika. Rozhostilo se ticho a štrachání. Pak přitančil preclík zpátky, ščááástnej jako hromada blech a v tlamajzně vláčel Pana Květáka se kterým si vždycky u Danušky hraje. A rejdil bytem sem a tam, místo očí obrovský talíře a byl k nezastavení. Inu, maďar no.

Germánku se naščestí podařilo odchytit ještě než se k němu stačila připojit a k jejímu hlubokému zklamání, žalu a zármutku byla Brtníkem odvečena domů. Bylo mi jí trochu líto, ale.... on by to ten byteček malinkej nemusel taky přežít, ty její nájezdy. Tak halt až někdy jindy.

Mezitím jsme se s Danuškou dohodly, že jí tam Rumíčka chvíli nechám. Víím, jak jí psí duše doma chybí a tak ho občas vyšlu dělat kanystreterapeuta. A vždycky si to oba hrozně užijou. Tentokrát spolu vyžehlili prádlo a posléze dokonce i pletli. Já mezitím stačila vypucovat dvě skříňky kuchyňské. A taky si k Tali v klidu sednou a hladit jí, mazlit jí a tiše jí vyprávět, že jí

to nemusí být líto, že tam k Danušce spolu taky někdy zajdeme a že jí za to podrbu ten pupík. Neb teda zklamaná byla hodně, to na ní bylo vidět :-) A protože čas už se nachýlil a bylo na čase se jít ubytovat do postele, šla jsem si toho malýho zrzavýho terapeuta vyzvednout. Přihopíkal ke dveřím a nadšeně se s Danuškou rozloučil s tím, že zase brzo přijde. Domluvila jsem mu to tedy rovnou hned na neděli ☐ .